

Gondolatok a Segítőnővérek karizmájáról a megszentelt élet évében

Amikor meghív bennünket Ferenc pápa arra, hogy ünnepeljük meg az egyházban a megszentelt élet évét, akkor azt kívánja, hogy részesüljünk mindannyian azokban a kegyelmekben, amelyeket a megszentelt élet hordoz. Erre készülve, azt kerestem, hogy mi lehetett az a kegyelem, amelyben a mi szerzetesi közösségünk részesült és amelyet megoszthatunk veletek.

A Tisztítóútzben szenvedő lelkeket segítő nővérként egy ignáci lelkeségű szerzetesközösséghez tartozom, amelyet 1856-ban alapítottak Párizs VI. kerületében.

Ezt a XIX. századi, divatjamúlt nevet viselve, egy „provokáló hagyományt” viselünk, amely napfényre hozza, mennyire idegen a mai gondolkodásmód számára elődeink spirituális világa. Ma már alig beszélünk tisztítóútról, túlvilágról vagy a végső dolgokról és a végítéletről. Kortársainkkal osztozunk abban a megpróbáltatásában, amit egy „arctalan” eljövendő jelent. A temetési búcsúztatók alkalmával mondott keresztény igehirdetésünk alkalmával is nehéz az Istennel való végső találkozás titkáról beszélni. Bátorkodunk azt is mondani, hogy a halál nem a vég, elképzeljük, hogy az elhunyt már Isten kezében van, de ki beszél még a tisztulásról, amely az Istennel való találkozáshoz szükséges?

Vissza kell térnem az alapítónőnk megsejtéséhez azért, hogy megértsem, hogyan merjük még viselni ezt a nevet, A Tisztítóútzben Szennvedő Segítő Nővérekét, és hogy megértsem azt a kegyelmet, amely az egyház egészének adatott általa.

Alapítónőnk, boldog Eugenie Smet, szerzetesi nevén Gondviselésről nevezett boldog Mária, azért kapta ezt a nevet, hogy megmutassa Istennek azt a vonását, amelyben ő hitt és amely megalapozta az életét. Azzal a hittel, amely hegyeket képes mozgatni és azzal az életszeretettel, amely kapcsolatokban él, mindent Istentől vár el és arra vágyik, hogy mindent neki adjon vissza. Legyen a Gondviselés gondviselése, ez az ő vágya. Egy olyan vágy, amely szent Pál vágyával cseng egybe a korintusi levélben, aki arra vágyik, hogy mindenki megváltódjon.

Észak-Franciaországból származva, belegyökerezve a hit régi hagyományába, Eugenie osztozik korának a tisztítóútzben levő lelkek iránti elköteleződésében, azon elfelejtett lelkek iránti odaadásban, akiket az élők elfelejtettek és szenvedve várják az Istennel való találkozást. Kortársaival együtt, Eugenie hiszi, hogy imával és szeretetselekedetekkel kiválthatjuk a tisztítóútzben szenvedő lelkeket, mert úgy fogja fel a Krisztus misztikus testével való egységet, hogy abban egyesülnek az evilág és a túlvilág összes keresztényei.

De Eugenie átalakítja ezt a belső megsejtést, felismerve a Tisztítóűz misztériumát, amely számára nem csupán egy hely, ahol halálunk után egy ideig szenvedünk, hanem egy radikális szeretettapasztalat. Ahhoz, hogy teljességgel belekerüljünk az Istennel való szeretetkapcsolatba, amelyre Isten meghívott, Eugenie megérti, hogy szükségünk van arra, hogy odaalakuljunk, hogy „megtisztuljunk”, mint az arany az olvasztóban. Hogyan is ne mérnénk fel egy ilyen tisztulás szükségét Isten szeretete és kimondhatatlan gyöngédsége előtt állva, akinek bőséges az irgalma, amint ezt a 31. zsoltár is mondja? Ilyen értelemben, a tisztítóűz, mint az odaalakulás tapasztalata ugyanaz itt és odaát. Élők és holtak, test szerint radikálisan különválasztva, Isten óriási népeként gyűlnek össze a végső napokra való várakozásukban, a feltámadás színe alatt.

Ettől a megsejtéstől indítva alapít Gondviselésről nevezett Mária egy szerzetesközösséget, amelynek **fő feladata, hogy lehetővé tegye minden ember számára, élők és holtak számára, az Istennel való találkozás tapasztalatát, mint szeretet-tapasztalatot.**

Paradoxális módon, nem azért lettünk alapítva, hogy egy kolostorba zárkózva csupán imádkozzunk az elhúnytakért, hanem azért, hogy mindenki találkozhatson titokzatos módon Istennel. Lévén, hogy az Istennel való találkozás horizontja az emberi élet, tehát minden ember, azok, akikkel találkozunk, mi magunk és mindenki ígéretet kapott az Istennel való végleges találkozásra. Így megértjük, hogy Gondviselésről nevezett Mária arra hívta a segítőnővéreket, hogy ne kötődjenek egy sajátos műhöz és ne álljanak meg semmilyen határ előtt, a halál előtt sem. Küldetésünk univerzális: „menjete el a tisztítóűz mélyétől a föld végső határáig”.

Kezdetől fogva ez a küldetés két irányt kapott: az Örömhír hirdetésének minden explicit formája: katekézis, katekumenátus, pasztorális szolgálat, teológia, lelkipásztorság. És az elhagyatottak szolgálatának minden formája: szegény betegek gyógyítása, a legszegényebbek szociális szolgálata, a harmadik világ fejlesztésének gondja, különösen a nőké.

Mindenik küldetés lelke mindannyiunk számára Isten átalakító szeretetének megtapasztalása. Egy olyan szeretet, amely összefonódva él az imánkban és minden szolgálatunkban, azáltal, ahogyan megsejtjük az odaát lévőt, ugyanakkor ideát Isten alázatos munkatársai vagyunk. Egy olyan szeretet, amely közösségben van az evilág és a túlvilág legelfelejtettebbjeivel.

Egészen konkrétan ez a küldetés már nagyon korán a föld határai felé irányított bennünket, ami Kínát jelentette számunkra, valamint a peremterületekre, minden féle formában azokhoz, akiket a leginkább elfelejtettek. Ma egy maréknyian vagyunk (közel ötszázan) szétküldve minden földrészre, nők, akik tudva, hogy életük az Istennel való találkozás égisze alatt van, tanúságot akarunk tenni a reményről, keressük a közösséget és harcolunk minden ellen, ami kizár vagy elfelejt valakit. Ezt csak úgy tudjuk élni, hogy „bízunk a Lélekben, aki a világban és bennünk működik. Ő minduntalan tovább mozgat, egy beteljesedés felé, amelyen minden erőnkkel dolgozunk, amit ugyanakkor adományként is várunk.”

Halljuk meg a számunkra ajándékozott hagyományt azáltal is, hogy szentmiseáldozatunk középpontjában is imádkozunk az elhúnytakért - azzal a hittel, amely Krisztus testvére egyesít bennünket. Azzal a szolidaritással, amelynek alapját az eucharisztia titkában és a keresztyének egységében találjuk, amelyet szent Pál apostol hirdet a korintusiaknak: „A kenyér, amelyet megtörünk, nem Krisztus testében való részesedés? Mert egy kenyér, egy test vagyunk sokan, hiszen mindnyájan egy kenyérből részesülünk” (1Kor 10,16-17).

Párizs, 2015 február 7-én

Génevieve Medevielle sa